

Brdnja pa ni jedina rastlina, ki bi te utegnila zanimati; toda o tem morda drugikrat. Sedaj pa glejmo, da pridemo v dolino, zakaj želodec je že nejevoljen in tudi solnce pripeka prav močno. — Mimo Koritnega nas je vodila cesta niže in niže, dokler nismo v Oplotnici sedli za krčmárjevo mizo. Tudi tukaj smo slabo naleteli, in kakó bi moglo neki biti drugače, saj smo bili tujci, in s tujci se pri nas povsod govori le nemški. Toda nismo se udali in za slovenski groš smo tudi dobili, česar smo želeli. Ker so se zbirali oblaki in se je napovedovala nevihta, zato smo po kosilu celó kegljali, dokler nas ni prisilil mrak na odhod. Dež nas je vedno peračil, dokler nismo dospeli do Vísol in skrili rep. Tukaj nas je čakalo drugo iznádejanje. Premeteni doktor je res prav očetovski skrbel za nas. Da bi ne bilo sitnostij, če bi bil koga izgubil ali če bi se bil kdo preobjedel ovsenjaka, naročil je bil opravniku banke Slavije, naj stopi določenega dné v njega hišo. Ko nam je pretipal kostí in našel vse v redu, bilo je veselja in smeha, da je bilo kaj. Ker je bil dan že potekel, nategnili smo noč in se radovali srečnemu izidu našega potovanja, kar je bilo sevéda umestno, zlasti če pomislimo, da hoja po takih snežnikih in lednikih ni šala.

Drugéga dné so nam ljudje pripovedovali strašno novico, ki je neki spravila vse meščane na noge. Razširila se je bila po mestu (Sl. Bistrici) grozna novica, da sta hodila ondu pred tremi dnevi dva Rusa in vpraševala po ondotnem sodnem pristavu. Ni bilo več dvojbe, da je le-tá v zvezi z nevarnimi ljudmi, ki morda namerjajo napasti mirne in nedolžne mestne ovčice. Da bi se pa stvar ne zasukala in nákovalo ne izpremenilo v kládivo, potegnili sta jo Rusa molčé mimo Bistrice, in v Izraelu je zavladal zopet mir. Blagost njim, ki ne vedó, kaj delajo!

Valčku.

Valček bistri, kam hitiš?
Malo vsaj počij!
Kar mi o dekletu véš,
Tiho vse razkrij!

Ti ne čakaš in molčiš? —
Téci, valček ném!
Záme že pozdravov ni? —
Dósti, dósti vém!

L. Habětov.

